

ПРОЛОГ

ДЖИНА РОЯЛ **Вічіта, Канзас**

Джина ніколи не цікавилася гаражем.

Роками ця думка не давала їй спокою і щонаочі билася під повіками, вихоплюючи її зі сну. «Я мусила порозпитувати. Мені варто було все вивідати». Але Джина ніколи не ставила запитань, і зрештою оте незнання згубило її.

Зазвичай вона приходила додому о третій, утім, того дня чоловік зателефонував і сказав, що затримається на роботі через якісь надзвичайні обставини, тому саме їй доведеться забирати зі школи Бреді та Лілі. Для Джини це не становило проблеми, зовсім. Вона однаково встигла б упоратися з усіма хатніми клопатами і взятися до приготування вечері. Так мило, що Мел перепросив за вимушене порушення її розкладу. Він умів показати себе найкращим і найчарівнішим чоловіком у світі, тож їй хотілося чимось його потішити. Джина навіть знала, чим саме. Приготувати його улюблену страву — печінку із цибулею, а подати з відмінним піно нуар, яке вже стояло на її кухонній стійці. Вечір вони мали провести разом: умотитися з дітьми на каналі й подивитися кіно. Можливо, оту супергеройську новинку, про яку постійно торочила малеча (хоча Мел зазвичай

ретельніше ставився до вибору фільмів). Лілі згорнулася б теплим клубочком у Джини під боком, а Бреді розтягнувся б на таткових колінах, поклавши голову на бильце канапи. Почуватися затишно в такій ситуації могли хіба що дуже піддатливі діти, але ж їхній татко понад усе любив бавити час у родинному колі. Ну гаразд. Понад усе йому подобалася деревообробка — сімейні вечори були на другому місці. Джина сподівалася, що сьогодні він не шукатиме приводу вислизнути з дому й податися до своєї майстерні.

У них було цілком нормальне життя. Комфортне. Хоча й не ідеальне, звісно. Та хто може похвалитись ідеальним шлюбом? Принаймні Джину все влаштовувало. Переважно.

Вона полишила дім усього на пів годинки. Саме стільки часу знадобилося на те, щоб дістатися школи, забрати дітей і швиденько приїхати назад. Але коли вона завершила за ріг свого кварталу й побачила блимання сигнальних вогнів, у голові одразу зблиснуло: «*О боже, невже десь пожежа?*». Таке припущення насправду налякало її, а проте думка, що запала вже за мить, була егоїстичною: «*Тепер я достоту не встигну приготувати вечерю*». Дрібничка, та все ж неприємна.

Усю вулицю перекрили. За загородженням Джина нарахувала три поліційні автівки. Їхні пробліскові маячки заливали навколишні одноповерхові будинки, схожі як дві краплі, криваво-червоним та синцево-синім миготливим світлом. А далі зачалися карета швидкої допомоги й пожежна автівка — вочевидь, бездіяльні.

— Мамо! — перелякано вигукнув із заднього сидіння семірічний Бреді. — Мамуню, що трапилося? Це ж *наш будинок*? Там що, *пожежа*?

Щоб усе роздивитися, Джина пригальмувала, і тоді автівка поповзла равликом. Газон всуціль переорали, галявиною з півниками витоптали, куці поламали. Побита поштова скринька валялася в стічній канаві.

Їхня скринька. Їхній газон. Їхній будинок.

Увінчував цю смугу руїн бордовий кросовер. Його двигун досі шипів, випускаючи пару, а сам він наполовину визирав із цегляної стіни гаража (*Мелової майстерні*), прихилившись, мов той п'яничка, до купи сміття, що колись була частиною їхнього міцного будинку. Джина завжди вважала, що дім у них дебелий, надійний, *нормальний*. Однак виригана купа цегли й потрошеного гіпсокартону мала геть непристойний вигляд. І здавалася вразливою.

Джина уявила, як отой кросовер перестрибує бордюр, змітає поштову скриньку, пролітає двором і протаранює гараж. І шойно ця картина постала перед її внутрішнім зором, як нога вдарила по гальмах, і від різкої зупинки кожна кісточка в хребті струсилася.

— Мамо! — заверещав Бреді майже у вухо Джині, і вона інстинктивно приклала пальця до губ, закликаючи його помовчати.

Десятилітня Лілі, яка сиділа в пасажирському кріслі спереду, висмикнула з вух навушники й подалася вперед. Від вигляду пошкодженого будинку в неї щелепа відвисла й очі на лоба полізли. Але вона нічого не сказала.

— Вибач, — промовила Джина, заледве усвідомлюючи сказане. — Тут якась халепа, синку. Лілі? З тобою все гаразд?

— А що сталося?

— *З тобою все гаразд?*

— Так! Що сталося?

Джина не відповіла. Її увага знову перемкнулася на будинок. Руйнування навівовали химерне відчуття — начебто її роздягли й одерли до нитки. Дім завжди був для неї фортецею, створеною для захисту від будь-яких загроз, а зараз ця ілюзія розсипалася на друзки. Безпека виявилась оманною, не міцнішою за цеглу, деревину й гіпсокартон.

Ситуацію погіршували сусіди, що висипали на вулицю й нумо витріщатись і язиками плескати. Серед них була навіть стара місис Міллсон, колишня вчителька, а нині пенсіонерка, яка майже ніколи не полишала своєї оселі. В усій околиці її знали як пліткарку й базікало, бо вона не соромилася просто-рікувати про особисте життя тих, хто опинявся в полі її зору. Зараз вона стовбичила у вицвілому халаті, навалившись на ходунці, а пліч-о-пліч із нею стояла денна медсестра, й обидві мали щиро захоплений вигляд.

Помітивши, що до неї прямує поліціант, Джина квапливо опустила вікно й проказала з вибачливою усмішкою:

— Офіцере, отой будинок, де застряг кросовер, — він мій. Можна припаркуватися? Мені треба оглянути пошкодження й зателефонувати чоловікові. Це просто жах! Сподіваюся, водій відбувся легким переляком... Він що, п'яний був? Очевидно ж, що тут небезпечно повертати.

Поки вона говорила, обличчя поліціанта перемінилося: машкара байдужості спала, поступившись місцем зосередженості. Причини Джина не розуміла, але не сумнівалася, що то не на добро.

— Ваш будинок, кажете?

— Саме так.

— Як вас звати?

— Роял. Джина Роял. Офіцере...

Відступивши на крок і поклавши долоню на руків'я пістолета, він затребував:

— Вимкніть двигун, шановна, — і тут-таки наказав колезі, що саме підбіг до нього: — Приведи слідчу. Мерщій!

Джина облизала губи.

— Офіцере, може, ви не зрозуміли...

— Шановна, вимкніть двигун негайно! — це вже був украй суворий наказ, тож Джина заїхала на стоянку й обернула ключ запалювання. Мотор занурився в тишу, яку порушував

хіба що гул віддаленої розмови між допитливими роззявами, скупченими на хіднику. — Покладіть обидві руки на кермо. Не робіть різких рухів. У вашому багажнику є зброя?

— Ні, звісно, немає. Містере, зі мною діти!

Він не забрав рукі з пістолета, і Джину затопив гнів. «Безглуздя якість. Вони нас із кимось плутають. Я нічого не зробила!»

— Шановна, спитаю вас іще раз: маєте якусь зброю?

Його грубий тон звів її обурення нанівець, наповнивши душу крижаною панікою. На секунду Джині заціпило, та врешті-решт вона спромоглася вичавити із себе:

— Ні! Нема в мене ніякої зброї! Нічого такого.

— Щось трапилося, мамуню? — тривога додала голосу Бреді різкості. — Чому дядьки-поліціанти такі злі на нас?

— Нічого не трапилося, сонечко. Усе буде добре. — «Покладіть руки на кермо... руки на кермо...» Вона відчайдушно хотіла обійняти сина, але не наважилася. Звісно, її вдавано солодкі інтонації не обдурили його. Вона й сама собі не повірила. — Просто посидьте тут, гаразд? Нікуди не ходіть. Обоє — звідси ні ногою.

Лілі втупилася у поліціанта за вікном.

— Він збирається застрелити нас? Він стрілятиме?

Авжеж, усі вони бачили відеосюжети, де людей застрілюють — невинних людей, які просто зробили необачний рух, бовкнули щось не те, опинилися не в той час не в тому місці. Тож Джині яскраво уявилось, як її діти гинуть і вона не в змозі урятувати їх. Яскравий спалах, крики, темрява.

— Та ну, ніхто не збирається у вас стріляти! Котики, будь ласка, нікуди не ходіть! — Відтак вона розвернулася до поліціанта: — Офіцере, прошу. Ви лякаєте їх. Я гадки не маю, що тут сталося.

Тим часом за загородження ступила жінка із золотавим поліційним значком, що висів на шиї. Обличчя в неї було

змореним, очі — темними й суворими. Миттєво оцінивши ситуацію, вона проминула офіцера й попростувала до Джининого вікна.

— Місис Роял? Джина Роял?

— Саме так.

— Ви дружина Мелвіна Рояла?

Він ненавидів, коли його так називали. Завжди просив звертатися до нього скорочено — Мел. Але Джина розсудила, що зараз не час казати про це поліціантці, тому просто кивнула у відповідь.

— Я слідча Салазар. Будь ласка, вийдіть з автівки. Руки тримайте на видноті.

— Мої діти...

— Вони можуть залишатися там, де були дотепер. Ми по-дбаємо про них. Прошу, виходьте.

— На бога, що сталося? Це ж *наш* будинок! Божевілля якесь. Саме ми тут *постраждали*.

Страх — за себе й за дітей — вимкнув раціональну частину мозку Джини, і через це голос у неї так змінився, що вона сама себе не впізнала. То були інтонації неврівноваженої особи, схожі на ті, що можна почути в новинах про всіляких психів, яких вона завжди жаліла й зневажала. «У критичних ситуаціях я б ніколи так не поводитись». Як часто вона собі це казала! І ось вам. Її поведінка точнісінько така, як у тих горорах. Паніка тріпоче в грудях, мов загнаний у пастку метелик, і, здається, заважає дихати рівно. Це занадто. Усе трапилося занадто швидко.

— Постраждали. Звісно ж. — Слідча відчинила дверця автівки. — Виходьте.

Тепер уже без «прошу».

Офіцер, який викликав її, відступив, досі тримаючи долоню на пістолеті. Чому, чому копи поводяться так, наче Джина якась злочинниця? «Це просто помилка. Жаклива

тупа помилка!» Автоматично вона потягнулася по свій гаманець, однак Салазар блискавично вихопила його й передала патрульному.

— Руки на капот, місис Роял.

— Чому? Не розумію, що...

Однак домовити вона не встигла, бо Салазар розвернула її обличчям до автівки й штовхнула вперед. Щоби пом'якшити зіткнення, Джина випростала руки назустріч розжареному металу. З таким самим успіхом можна було покласти долоні на ввімкнену газову конфорку, але відсторонитися Джина не наважилась. Її затопило ошелешення. Це *помилка*, думала вона. Жаклива *помилка*. Спливе хвилина-друга — і вони перепрочсять за свою грубу поведінку, вона люб'язно пробачить їм, а потім усі посміються й підуть до неї пити чай із льодом... Напевно, у неї ще лишилось оте лимонне печиво, якщо Мел не доїв усе до останньої крихти. Надто полюбляє він лимонне печиво...

Ураз її дух забило: обшукуючи її, Салазар безпристрасно ковзнула рукою в те місце, торкатися якого *не мала права*. Джина спробувала опиратись, але слідча з подвійною силою припечатала її до капота.

— Місис Роял! Не раджу вам погіршувати своє становище. Слухайте уважно. Вас заарештовано. Ви маєте право зберігати мовчання...

— Мене — *що?* Це ж *мій будинок!* Оте авто вїхало в *мій будинок!*

Син і донька бачили її приниження, адже сцена розгорталася просто перед їхніми очима. Усі сусіди витріщались. А дехто з них іще й телефон залучав. Фотографував. Фільмував жакливу наругу над нею. І викладав в інтернет, щоб знудьговані люди з усіх куточків планети мали змогу позбиткуватися. Відтак уже не матиме значення, що все це помилка, еге ж? Мережа назавжди збереже докази. От про що Джина постійно попереджала Лілі.